

Τα κύρια αιτήματα του WWF για το Κανκούν

Οκτώβριος, 2010

Πίνακας περιεχομένων

Εισαγωγή	1
Αιτήματα για τις ΗΠΑ	2
Αιτήματα για το Ηνωμένο Βασίλειο	3
Αιτήματα για τη Νότια Αφρική	4
Αιτήματα για τη Ρωσία	4
Αιτήματα για το Μεξικό	5
Αιτήματα για την Ιαπωνία	6
Αιτήματα για την Ινδία	7
Αιτήματα για τη Γερμανία	7
Αιτήματα για την Ευρωπαϊκή Ένωση	8
Αιτήματα για την Κίνα	9
Αιτήματα για τη Βραζιλία	10
Αιτήματα για την Ελλάδα	11

Τα κύρια αιτήματα του WWF προς τα κράτη, για ένα καλό αποτέλεσμα στο Κανκούν

Αυτό που επιζητούν οι πολίτες του κόσμου είναι η επίτευξη μιας καλής πολύπλευρης κλιματικής συμφωνίας μεταξύ των κυβερνήσεων που θα συγκρατήσει αποτελεσματικά την αύξηση της παγκόσμιας θερμοκρασίας κάτω από τους 1,5° C και θα διασφαλίσει την κορύφωση των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου το αργότερο έως το 2015. Οι χώρες που πλήττονται ιδιαίτερα από την κλιματική αλλαγή θα πρέπει να λάβουν υποστήριξη προκειμένου να ανταπεξέλθουν στις κλιματικές επιπτώσεις. Αυτές πρέπει να είναι οι βασικές έγνοιες των κυβερνήσεων κατά τη διάρκεια των κλιματικών διαπραγματεύσεων.

Οι κυβερνήσεις απέτυχαν να καταλήξουν σε συμφωνία στην Κοπεγχάγη για μια νέα κλιματική συνθήκη υπό την αιγίδα της UNFCCC. Τώρα, ενόψει της διάσκεψης στο Κανκούν, οι κυβερνήσεις πρέπει να δείξουν πως είναι σε θέση και επιθυμούν να αντιμετωπίσουν την κλιματική αλλαγή μέσω ενός πολυμερούς πλαισίου. Ρόλο κλειδί θα κληθούν να επιτελέσουν οι εθνικές πολιτικές για το κλίμα, την ενέργεια και την ανάπτυξη, καθώς επίσης και οι διμερείς συνεργασίες. Όλοι όμως γνωρίζουν πως απαιτείται μια παγκόσμια προσέγγιση για την επιτυχή σταθεροποίηση της αύξησης της παγκόσμιας θερμοκρασίας στους 1,5° C σε σχέση με τα προβιομηχανικά επίπεδα και την επίτευξη της προσπάθειας κορύφωσης των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου το αργότερο έως το 2015. Αποτελεί επίσης ρόλο των κυβερνήσεων και του ΟΗΕ να προστατεύσουν τις πλέον ευάλωτες χώρες, κοινότητες και οικοσυστήματα από τις επιπτώσεις της αλλαγής του κλίματος. Οι κυβερνήσεις μέσω της δημιουργίας ενός διεθνούς καθεστώτος πρέπει να παρέχουν το πλαίσιο και την απαραίτητη καθοδήγηση ώστε στη συνέχεια να επιτελέσουν το έργο τους οι υπόλοιποι μη-κρατικοί συμβαλλόμενοι φορείς.

Η πρόκληση στο Κανκούν αφορά την επίδειξη ηγετικού ρόλου εκ μέρους των κρατών και να χαράξουν ένα δρόμο προς τα εμπρός. Αυτό αφορά ιδιαίτερα τις μεγάλες οικονομίες των ανεπτυγμένων και αναπτυσσόμενων κρατών: ΗΠΑ, ΕΕ, Ηνωμένο Βασίλειο, Γερμανία, Ιαπωνία, Ρωσία από την μία, Κίνα, Νότια Αφρική, Βραζιλία, Μεξικό, Ινδία από την άλλη. Αυτό που τώρα απαιτείται είναι η συλλογική, αν και διαφοροποιημένη, πολιτική βούληση αυτών των χωρών να κλείσουν το πολιτικό κενό που εμποδίζει τις πολυμερείς κλιματικές προσπάθειες. Πρέπει να δείξουν ότι είναι σε θέση να βάλουν τα συμφέροντα του κόσμου πάνω από τις εθνικές επιδιώξεις και να αποκαταστήσουν την πίστη των πολιτών σχετικά με την ικανότητά τους να ασχοληθούν αποτελεσματικά με την κλιματική αλλαγή. Οι κυβερνήσεις αυτών των κρατών πρέπει να δείξουν υπευθυνότητα για το μέλλον της ανθρωπότητας, χωρίς να αγνοούν τις ιστορικές τους ευθύνες. Τα ανεπτυγμένα κράτη πρέπει να αναλάβουν τις πρώτες πρωτοβουλίες και να κάνουν περισσότερα στο Κανκούν.

Με τα μάτια στραμμένα στο Κανκούν, κάθε σημαντική οικονομία έχει να επιτελέσει ένα σημαντικό και εποικοδομητικό ρόλο, επιδιώκοντας και στηρίζοντας θέσεις που δημιουργούν μια ευνοϊκή δυναμική για να βγούμε από το τέλμα των διαπραγματεύσεων. Το WWF επέλεξε να επικεντρωθεί στις χώρες που έχουν τη δυνατότητα να κάνουν τη διαφορά στο Κανκούν. Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, πως η πιο πάνω λίστα δεν μπορεί να περιλαμβάνει χώρες όπως η Γαλλία, η Ινδονησία, η Νότια Κορέα ακόμα και η Ελλάδα. Όλα τα κράτη έχουν ρόλο στις συζητήσεις και όλα μπορούν να αποδειχθούν καταλύτες στην προσπάθεια για μια καλή συμφωνία.

Τα αιτήματα του WWF, όπως καταγράφονται πιο κάτω, βασίζονται στα όσα μέχρι στιγμής γνωρίζουμε για τις θέσεις των χωρών γύρω από την εξέλιξη των διαπραγματεύσεων. Το WWF πιστεύει πως τα αιτήματα του παρόντος κειμένου αποτελούν το κλειδί για το ξεκλείδωμα των συζητήσεων με στόχο ένα δίκαιο, φιλόδοξο και ισορροπημένο «πακέτο του Κανκούν» - δηλαδή ένα πακέτο σημαντικών αποφάσεων για κάθε ένα από τα δομικά στοιχεία (building blocs), ένα πακέτο που θα διασφαλίσει την πρόοδο των διαπραγματεύσεων προς μια παγκόσμια νομικά δεσμευτική συμφωνία υπό την αιγίδα της UNFCCC, που θα τεθεί σε εφαρμογή έως το 2012.

Τα κύρια αιτήματα του WWF

Τα κύρια αιτήματα για τις ΗΠΑ

Όπως για όλες τις χώρες, θα θέλαμε να δούμε τις ΗΠΑ να στηρίζουν ένα ισχυρό αποτέλεσμα για την αποδάσωση (REDD) και την προσαρμογή, ως μέρος ενός συνεκτικού πακέτου που θα καλύπτει όλα τα δομικά στοιχεία (building blocs) των κλιματικών διαπραγματεύσεων. Για να συμβεί αυτό, θα πρέπει να σημειωθεί πρόοδος στα πρωταρχικά ζητήματα που αφορούν τις δεσμεύσεις των ανεπτυγμένων κρατών για την μείωση εκπομπών, την μακροπρόθεσμη χρηματοδότηση, την μετρήσιμη, ανακοινώσιμη και επαληθεύσιμη (MRV) μείωση εκπομπών καθώς και την εν γένει διαδικασία των διαπραγματεύσεων. Οι ΗΠΑ θα πρέπει να δείξουν ότι αντιμετωπίζουν σοβαρά την κλιματική κρίση. Πιο κάτω είναι μια λίστα βασικών προτεραιοτήτων για την κυβέρνηση των ΗΠΑ, ώστε τα άλλα κράτη που μετέχουν στις συζητήσεις να βεβαιωθούν πως αυτές εξελίσσονται καλή τη πίστη.

#1 – Ο Πρόεδρος Ομπάμα πρέπει να δείξει ένα σχέδιο για τον τρόπο επίτευξης του μετριοπαθούς στόχου, που ανακοίνωσε στην Κοπεγχάγη, για μείωση των εκπομπών κατά 17% έως το 2020 σε σχέση με τα επίπεδα του 2005.

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ πρέπει να εξηγήσει τη διαδικασία και το χρονοδιάγραμμα επίτευξης του στόχου και να αναδείξει τις αρχές και τα πρόσωπα που θα είναι υπεύθυνα για αυτόν. Θα πρέπει να διαβεβαιώσει πως η κυβέρνηση των ΗΠΑ θα «ρυθμίσει», μέσω της αρμόδιας αρχής, τις εκπομπές αερίων θερμοκηπίου, χρησιμοποιώντας υφιστάμενα νομοθετήματα (π.χ. Clean Air Act). Λαμβάνοντας υπόψη την αποτυχία της διακυβέρνησης Ομπάμα να τεθεί η κλιματική αλλαγή ως μείζον νομοθετικό ζήτημα και την καταψήφιση στην Γερουσία του νομοσχεδίου για την κλιματική αλλαγή, οι απαιτούμενες διαβεβαιώσεις για την στάση των ΗΠΑ πρέπει να έρθουν κατευθείαν από τον Πρόεδρο Ομπάμα ώστε να πειστούν οι υπόλοιποι ηγέτες για την καλή πίστη των ΗΠΑ.

#2 – Οι ΗΠΑ πρέπει να επιβεβαιώσουν την αφοσίωσή τους στην UNFCCC και στην δημιουργία μιας νέας νομικά δεσμευτικής συνθήκης υπό την αιγίδα της UNFCCC.

Οι ΗΠΑ πρέπει να κάνουν σαφές πως αντιμετωπίζουν τις διαπραγματεύσεις στην UNFCCC ως το μονοπάτι προς μια νομικά δεσμευτική συμφωνία. Η επίλυση των διαφορών των ΗΠΑ και άλλων μεγάλων οικονομιών δεν θα γίνει ευκολότερη αν αγνοηθεί η UNFCCC, καθώς και πάλι θα απαιτεί ένα πνεύμα συνδιαλλαγής και ευελιξίας.

#3 – Οι ΗΠΑ πρέπει να ανακοινώσουν τη δέσμευσή τους για ανάπτυξη ενός Σχεδίου Δράσης Μηδενικού Άνθρακα (ZCAP) έως το 2050, το οποίο σχέδιο θα περιλαμβάνεται στην επόμενη έκθεση προόδου (national communication).

Οι ΗΠΑ έχουν ζητήσει από άλλες χώρες να αναπτύξουν στρατηγικές χαμηλών εκπομπών άνθρακα. Πρέπει με τη σειρά τους να εφαρμόσουν αυτά που προεβλέπουν. Το ZCAP των ΗΠΑ πρέπει να περιλαμβάνει: στόχους για το σύνολο της οικονομίας για τα έτη 2020, 2030, 2040, 2050 που θα οδηγήσουν στην απεξάρτηση από τον άνθρακα, μέτρα και πολιτικές για την επίτευξη των ενδιαμέσων στόχων, μια επίσημη ένδειξη για το επίπεδο και τις πηγές χρηματοδότησης προς άλλες φτωχότερες χώρες με σκοπό την επιτυχή πρόσθετη μείωση των εκπομπών.

#4 – Οι ΗΠΑ πρέπει να στηρίξουν μια απόφαση της διάσκεψης των μερών (COP) για την εγκαθίδρυση ενός νέου παγκόσμιου κλιματικού ταμείου, υπό την αιγίδα της UNFCCC.

Το νέο ταμείο πρέπει να βασίζεται στα πρότυπα του παγκόσμιου ταμείου για την καταπολέμηση του AIDS και της ελονοσίας, το οποίο περιλαμβάνει δικαίωμα ψήφου για την κοινωνία των πολιτών και τα μέλη των επηρεαζόμενων τοπικών κοινοτήτων καθώς επίσης και μια θεμελιώδη αποδοχή της κυριαρχίας κάθε κράτους και ισχυρή εποπτεία της ροής των πόρων. Το νέο ταμείο πρέπει να διέπεται από βασικές αρχές διαφάνειας και λογοδοσίας, άμεσης πρόσβασης στους πόρους βάσει συμφωνημένων προτύπων και πλήρους συμμετοχής των τοπικών κοινοτήτων. Η καθιέρωση του ταμείου θα είναι ένα ισχυρό σήμα από τις ΗΠΑ για την υλοποίηση των δεσμεύσεων περί χρηματοδότησης των φτωχότερων χωρών.

#5 – Οι ΗΠΑ πρέπει να συμφωνήσουν σε ισχυρότερο μηχανισμό για την μέτρηση, ανακοίνωση, επαλήθευση (MRV) δράσεων και χρηματοδοτήσεων.

Πρόκειται για έναν τομέα στον οποίο θα πρέπει να ηγηθούν οι ΗΠΑ, και όχι απλά να ζητούν περισσότερα από άλλες χώρες. Οι ΗΠΑ πρέπει να δεσμευθούν για τα ακόλουθα:

- Επιπλέον της υποχρέωσης για υποβολή της έκθεσης προόδου κάθε 4 χρόνια, οι ΗΠΑ πρέπει να καλέσουν για την παράλληλη υποβολή των ZCAP των ανεπτυγμένων κρατών και να συμφωνήσουν στην προετοιμασία ανανεώσεων (updates) κάθε δυο έτη.
- Μια ετήσια απογραφή των χρηματοδοτήσεων θα πρέπει να υποβάλλεται μαζί με την απογραφή των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου. Η απογραφή θα πρέπει να δίδει λεπτομέρειες, με έναν κοινώς αποδεκτό τρόπο, για την κατεύθυνση των πόρων.
- Να δοθεί πρόσθετη εντολή στις ομάδες ελέγχου να αποστέλλουν δημόσια προειδοποίηση προς τα ανεπτυγμένα κράτη που έχουν εκτραπεί τουλάχιστον 15% από την πορεία τους για την επίτευξη των στόχων τους.

Τα κύρια αιτήματα για το Ηνωμένο Βασίλειο

Το Ηνωμένο Βασίλειο (Η.Β) ανήκει στις «λιγότερο κακές» χώρες αναφορικά με την κλιματική τους πολιτική. Επιπρόσθετα, φαίνεται πως η νέα κυβέρνηση εξακολουθεί να έχει ψηλά στην ατζέντα τις κλιματικές διαπραγματεύσεις και γενικότερα το «πρασίνισμα» των πολιτικών. Το Ηνωμένο Βασίλειο πρέπει να συνεχίσει τις διπλωματικές προσπάθειες και να φανεί ακόμα πιο δυναμικό στις συζητήσεις για το κλίμα.

#1 – Το Η.Β πρέπει να προωθήσει την συμπερίληψη των ZCAP στο πακέτο του Κανκούβ.

Το Η.Β διαθέτει νόμο για την κλιματική αλλαγή που προβλέπει την μείωση των εκπομπών κατά 80% έως το 2050. Έχουν τεθεί επίσης ενδιάμεσοι στόχοι πενταετούς διάρκειας, με δυνατότητα αναθεώρησης και ελέγχου από την ανεξάρτητη Επιτροπή για την Κλιματική Αλλαγή. Αρκετές χώρες φαίνονται πρόθυμες να υιοθετήσουν αυτό το μοντέλο όπως η Δανία και η Γερμανία, ενώ σε αυτή την κατεύθυνση κινείται και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Λόγω της εμπειρίας του, το Η.Β. πρέπει να δράσει ως σύμβουλος για την θέσπιση των ZCAP από την UNFCCC.

#2 – Το Η.Β πρέπει να στηρίξει την εγκαθίδρυση ενός νέου παγκόσμιου κλιματικού ταμείου, υπό την αιγίδα της UNFCCC και να επιζητήσει συμφωνία για καινότεμες πηγές χρηματοδότησης.

Το Η.Β πρέπει να στηρίξει μια ισχυρή διαδικασία και σχέδιο εργασίας για την λήψη αποφάσεων σχετικών με την εύρεση παραδοσιακών και καινοτόμων πηγών χρηματοδότησης από το 2011, περιλαμβανομένης της λήψης πόρων από τον τομέα την ναυτιλίας και της αεροπορίας, την επιβολή φόρου οικονομικών συναλλαγών κτλ. Κάτι τέτοιο απαιτείται για να βρεθεί επαρκής και προβλέψιμη ροή πόρων προς τις αναπτυσσόμενες χώρες. Επιπλέον, για να στηρίξει την υλοποίηση των δεσμεύσεων υπό την αιγίδα της UNFCCC, το Η.Β πρέπει να ρίξει το βάρος της στη δημιουργία ενός νέου παγκόσμιου κλιματικού ταμείου υπό την εποπτεία της UNFCCC.

#3 – Το Η.Β πρέπει να στηρίξει τρόπους για το κλείσιμο του «χάσματος γιγατόνων».

Το Η.Β έπαιξε στο παρελθόν σημαντικό ρόλο στην παροχή νέων επιστημονικών και οικονομικών ευρημάτων, π.χ. έκθεση Στερν. Αυτή η προσέγγιση πρέπει να συνεχιστεί σε επιπρόσθετους τομείς, στους οποίους θα περιλαμβάνονται:

- Ισχυρές θέσεις για την ανάγκη δράσεων στο εσωτερικό των ανεπτυγμένων χωρών, καθώς υπάρχει ελάχιστο ελεύθερο πεδίο για αντισταθμίσεις εκπομπών σε τρίτες χώρες (offset)
- Γρήγορη μετάβαση στη θέσπιση καλών κανόνων για την αλλαγή χρήσης γης και τη δασοπονία (LULUCF)
- Ισχυρή θέση για τον αποκλεισμό των «πρόσθετων» δικαιωμάτων εκπομπών

Επιπλέον, το Η.Β πρέπει να στηρίξει μια πενταετή δεσμευτική περίοδο (2013-2017), ώστε να επιτραπεί στη συνέχεια η επιστημονική αξιολόγηση των στόχων και το κλείσιμο του χάσματος γιγατόνων. Η πλήρης αναθεώρηση των στόχων θα πρέπει να γίνει την περίοδο 2013-2017 και να βασίζεται στα ευρήματα της 5^{ης} έκθεσης αξιολόγησης της IPCC.

Τα κύρια αιτήματα για τη Νότια Αφρική

Η Νότια Αφρική παίζει ηγετικό ρόλο στις διαπραγματεύσεις, ως συνδετικός κρίκος μεταξύ ανεπτυγμένων και αναπτυσσόμενων κρατών. Θα φιλοξενήσει επίσης την COP του 2011. Τα έργα όμως είναι πάντα ισχυρότερα από τα λόγια, και τώρα η Νότια Αφρική πρέπει να αποδείξει πως αποτελεί ηγέτιδα δύναμη στις συζητήσεις!

#1 – Η Νότια Αφρική θα πρέπει να συμφωνήσει να περιέχονται οι δεσμεύσεις που έκανε στην Κοπεγχάγη σε μια νομικά δεσμευτική συμφωνία.

Η Νότια Αφρική δεσμεύτηκε στην Κοπεγχάγη για μείωση των εκπομπών κατά 34% έως το 2020 και 42% έως το 2025. Θα πρέπει να ζητήσει την συμπερίληψη αυτών των στόχων σε μια νομικά δεσμευτική συμφωνία υπό την UNFCCC.

Η χώρα είναι υποχρεωμένη να επιδείξει ηγετικό ρόλο στην COP17 του Γιοχάνεσμπουργκ, και θα πρέπει να ζητήσει από τις χώρες της ομάδας BASIC (Βραζιλία, Νότια Αφρική, Ινδία, Κίνα) να πράξουν το ίδιο. Η Νότια Αφρική είναι σε θέση να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ ανεπτυγμένων και αναπτυσσόμενων χωρών, με έμφαση στις «κοινές αλλά διαφοροποιημένες ευθύνες» και στην «ιστορική ευθύνη» των κρατών.

#2 – Η Νότια Αφρική πρέπει να έρθει στο Κανκούν με μια σειρά από Κατάλληλες Εθνικές Δράσεις Μείωσης εκπομπών (NAMAs).

Η Νότια Αφρική μπορεί να θέσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων μια σειρά από NAMAs ζητώντας να περιληφθούν σε ένα ειδικό μητρώο. Οι NAMAs πρέπει να περιλαμβάνουν πληροφορίες για τους πιθανούς τρόπους μείωσης των εκπομπών, το κόστος υλοποίησης, ποιες δράσεις απαιτούν διεθνή συνεργασία και στήριξη και ποιες είναι πιθανό να γίνουν χωρίς καμία υποστήριξη. Συζητώντας για τέτοιες NAMAs η Νότια Αφρική θα μπορέσει να επιδείξει τη βούλησή της για την ανάληψη των δικών της «δικαιων» δεσμεύσεων.

#3 – Η Νότια Αφρική πρέπει να αναδείξει την πολιτική της βούληση για μια νομικά δεσμευτική συμφωνία, που θα αφορά όλες τις χώρες, ανεπτυγμένες και αναπτυσσόμενες. Θα πρέπει να είναι ξεκάθαρη για τη μορφή της συμφωνίας και να περιγράψει τον οδικό χάρτη που θα μας οδηγήσει σε μια καλή συμφωνία.

Η Νότια Αφρική πρέπει να περιγράψει με σαφήνεια τις προσδοκίες της για την COP17 όντας οικοδέσποινα χώρα. Να επιταχύνει τις πολιτικές διεργασίες ώστε να διασφαλιστεί πως θα έχουμε μια νομικά δεσμευτική συμφωνία το 2011 και να καταστρώσει έναν οδικό χάρτη για το πώς θα οδηγηθούμε εκεί.

#4 – Η Νότια Αφρική θα πρέπει να επιδείξει αλληλεγγύη για τις ευάλωτες χώρες και να χτίσει συμμαχίες με τις ομάδες αυτών των χωρών.

Η Νότια Αφρική βρίσκεται σε δύσκολη θέση αναφορικά με την πολιτική της αξιοπιστία σε σχέση με τις ευάλωτες χώρες και ειδικά τις υπόλοιπες χώρες της Αφρικής. Πολλές φορές κατηγορείται πως δρα βάσει μόνο των δικών της επιδιώξεων. Η Νότια Αφρική πρέπει να κάνει βήματα καλής θέλησης και να δείξει πως στηρίζει τα ενδιαφέροντα των ευάλωτων κρατών του κόσμου, προωθώντας αυτά στα σχετικά φόρα και συζητήσεις είτε στην UNFCCC, είτε στο G-77 κτλ.

Τα κύρια αιτήματα για τη Ρωσία

Η Ρωσία είναι πολιτικά ισχυρή τόσο στο G8 όσο και στο G20. Η χώρα έχει μεγάλες δυνατότητες για βελτιώσεις στην εξοικονόμηση ενέργειας και στις ΑΠΕ. Η έμφαση της Ρωσίας στις διαπραγματεύσεις υπό την UNFCCC δίδεται στην υιοθέτηση μιας μακροπρόθεσμης παγκόσμιας συμφωνίας για όλους τους μεγάλους ρυπαντές, ειδικά την Κίνα και τις ΗΠΑ. Όταν όμως η συζήτηση κατευθύνεται στο ενδεχόμενο μιας «έξυπνης» επέκτασης του Πρωτοκόλλου του Κιότο και σε άλλες χώρες, η Ρωσία γίνεται αρκετά «ευέλικτη». Λόγω της οικονομικής της ιστορίας, η Ρωσία θεωρεί τον χαρακτηρισμό της ως «οικονομία υπό μετάβαση» σαν ένα σημαντικό καθεστώς που πρέπει να διατηρήσει κατά τη διάρκεια των συζητήσεων για τον διαχωρισμό των χωρών σε Annex I/Non-Annex I. Ως εκ τούτου, η Ρωσία επιμένει στη χρήση ευρέων και δωρεάν αντισταθμίσεων, που θα περιλαμβάνονται σε μια νέα παγκόσμια συμφωνία. Βάσει αυτών, ζητάμε από τη Ρωσία:

#1 – Η Ρωσία να εφαρμόσει τα μέτρα για την ενεργειακή εξοικονόμηση, που θα οδηγήσουν το 2020 σε σταθεροποίηση των εκπομπών της 35% κάτω από τα επίπεδα του 1990.

Αυτή η μείωση πρέπει να επιτευχθεί χωρίς την συμπερίληψη της LULUCF και των

Καταλογισμένων Ποσοτικών Μονάδων (AAUs) της 1^{ης} δεσμευτικής περιόδου του Κιότο. Η Ρωσία πρέπει να ανακοινώσει τη στήριξή της στη δημιουργία ενός ZCAP με στόχο την πλήρη απεξάρτηση από τον άνθρακα έως το 2050.

#2 – Η Ρωσία πρέπει να ανακοινώσει στο Κανκούν ότι οι δεσμεύσεις της στην Κοπεγχάγη για μείωση των εκπομπών κατά 25% έως το 2020, σε σχέση με το 1990, δεν περιλαμβάνουν LULUCF και AAUs.

Αυτό θα είναι ένα πρώτο βήμα από τη Ρωσία ώστε να μπει στο δρόμο μιας οικονομίας μηδενικών εκπομπών άνθρακα.

#3 – Η Ρωσία θα πρέπει να διευκολύνει στις συζητήσεις στο Κανκούν για την αποδάσωση (REDD+), την προσαρμογή, τη χρηματοδότηση, την τεχνολογία και την τεχνογνωσία ώστε να αποτελέσουν μέρος ενός ισορροπημένου «πακέτου του Κανκούν».

Η Ρωσία πρέπει να αναλάβει τέτοιο ρόλο ώστε να δείξει την αφοσίωσή της στις ανάγκες και τα προβλήματα των πλέον ευάλωτων κρατών.

#4 – Η Ρωσία να διευκολύνει στον Κανκούν την επέκταση του Πρωτοκόλλου του Κιότο μετά το 2012.

Συζητούνται αρκετές επιλογές για το πώς και υπό ποιες προϋποθέσεις μπορεί να συμφωνηθεί μια 2^η δεσμευτική περίοδος για το Πρωτόκολλο του Κιότο. Η Ρωσία πρέπει να εμπλακεί σε αυτή τη συζήτηση με τρόπο που θα βοηθά την επίλυση των διαφωνιών, ακόμα και αν είναι δύσκολο για τη Ρωσία να υπογράψει κάτι τέτοιο στο Κανκούν.

#5 – Η Ρωσία πρέπει να σταματήσει τις απαιτήσεις της για λήψη AAUs.

Αν η Ρωσία είναι αντίθετη σε μια 2^η δεσμευτική περίοδο του Κιότο, θα πρέπει ενδεχομένως να ξεχάσει οποιαδήποτε σκέψη για AAUs. Όλα τα πλεονάσματα εκπομπών της Ρωσίας (από το 1990 έως το 2012) ενδέχεται και θα μπορούσε να χρησιμοποιηθούν μόνο σαν μέρος των μακροπρόθεσμων υπολογισμών στην κατάσταση ενός ρωσικού ZCAP.

Τα κύρια αιτήματα για το Μεξικό

Το Μεξικό ηγείται της διάσκεψης επομένως θα πρέπει να ηγηθεί δίνοντας το καλό παράδειγμα, επιδεικνύοντας θετικό ρόλο στις συζητήσεις και προχωρώντας στην θέσπιση εθνικών πολιτικών φιλόδοξης μείωσης των εκπομπών. Το Μεξικό πρέπει να αναγνωρίσει την ανάγκη για μια παγκόσμια κλιματική συμφωνία, νομικά δεσμευτικής φύσης. Το Μεξικό πρέπει επίσης να πιέσει για ένα ισχυρό REDD+ και να ανοίξει τις πόρτες της διάσκεψης για την κοινωνία των πολιτών, επιτρέποντας τη συμμετοχή των ΜΚΟ στα πλαίσια της UNFCCC.

#1 – Το Μεξικό πρέπει να δεχτεί να περιλάβει τις δεσμεύσεις του σε μια νομικά δεσμευτική συμφωνία.

Το Μεξικό πρέπει να δεχθεί να περιληφθούν οι δεσμεύσεις που έκανε στο Σύμφωνο της Κοπεγχάγης (30% μείωση των εκπομπών έως το 2030 και 50% έως το 2050 σε σχέση με τα επίπεδα του 2000) σε μια νομικά δεσμευτική συμφωνία υπό την UNFCCC. Επιπρόσθετα, το Μεξικό ως οικοδέσποινα χώρα της διάσκεψης στο Κανκούν πρέπει να εξασφαλίσει μια απόφαση για τη νομική μορφή της νέας συνθήκης που πρέπει να ολοκληρωθεί στη Νότια Αφρική το 2011.

#2 – Το Μεξικό πρέπει να επιδείξει ηγετικό ρόλο θεσπίζοντας έναν προοδευτικό Εθνικό Νόμο για την Κλιματική Αλλαγή.

Περιλαμβάνοντας τις διεθνείς δεσμεύσεις του (30% μείωση έως το 2030 και 50% έως το 2050 σε σχέση με το 2000) σε ένα εθνικό νομικό πλαίσιο πριν από την επίτευξη μιας παγκόσμιας δεσμευτικής συμφωνίας, το Μεξικό θα δείξει ότι επιθυμεί να ηγηθεί των προσπάθειών για την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής. Αυτό θα ενισχύσει το ρόλο του και συνάμα θα εμπνεύσει άλλες ανεπτυγμένες και αναπτυσσόμενες χώρες.

#3 – Το Μεξικό πρέπει να προτείνει στο Κανκούν φιλόδοξους στόχους για την παύση της αποδάσωσης, εντός ενός πλαισίου για την προστασία της βιοποικιλότητας και την απάλειψη της φτώχειας.

Το Μεξικό πρέπει να μεταβεί στο Κανκούν με ένα ξεκάθαρο όραμα για το REDD+ και ένα στόχο για την παύση της αποδάσωσης το αργότερο έως το 2016. Θα πρέπει να δείξει ότι ένας παγκόσμιος στόχος για την αποδάσωση σε συνάρτηση με περιβαλλοντικές και κοινωνικές δικλείδες ασφαλείας μπορεί να είναι βιώσιμος και αποδεκτός από τις τοπικές κοινωνίες.

#4 – Το Μεξικό πρέπει να δείξει πως οι πολιτικές για την προσαρμογή μπορούν να γίνουν κοινός τόπος για όλες τις χώρες του κόσμου, ξεκινώντας από τους υδάτινους πόρους.

Το Μεξικό πρέπει να δείξει ότι το πλαίσιο για την «προσαρμογή» εντός της νέας Συνθήκης θα πρέπει να δίνει μεγαλύτερη έμφαση στα οικοσυστήματα, αναγνωρίζοντας την αλληλεπίδραση ανθρώπινης ευημερίας και οικοσυστημάτων. Για παράδειγμα, η διαχείριση του νερού θα πρέπει να ενσωματώσει πολιτικές βασισμένες στα οικοσυστήματα, όπως η «περιβαλλοντική ροή» δηλαδή η κατανομή νερού με τέτοιο τρόπο ώστε να επαρκεί και για τις ανάγκες του περιβάλλοντος, καθώς κάτι τέτοιο είναι ο πλέον οικονομικά αποδοτικός τρόπος για την προσαρμογή των υδάτινων πόρων.

Τα κύρια αιτήματα για την Ιαπωνία

Παρά τον σχετικά φιλόδοξο στόχο για την μείωση των εκπομπών κατά 25% έως το 2020, σε σχέση με το 1990, η Ιαπωνία δεν στάθηκε ικανή να φέρει αλλαγή στο ομιχλώδες τοπίο των διαπραγματεύσεων. Η αρνητική της στάση απέναντι σε οτιδήποτε σχετίζεται με το Πρωτόκολλο του Κιότο αποτελεί έκπληξη, λαμβάνοντας υπόψη ότι το Πρωτόκολλο έχει το όνομα της πρώην πρωτεύουσας της χώρας. Η χώρα πρέπει να εργαστεί για τη δημιουργία θετικού κλίματος στις συζητήσεις, επιμένοντας στο στόχο της, δείχνοντας ευελιξία για μια προσέγγιση δυο μερών (συνέχιση του Κιότο και μακροπρόθεσμη συνεργατική δράση), και παρέχοντας στέρεες ιδέες για την χρηματοδότηση.

#1 – Ο Ιάπωνας Πρωθυπουργός πρέπει να επιβεβαιώσει το στόχο μείωσης των εκπομπών κατά 25%, χωρίς να ζητά «παρόμοιες δεσμεύσεις» από άλλες χώρες.

Ο Πρωθυπουργός Καν θα πρέπει να κρατήσει τη δέσμευση για μείωση των εκπομπών κατά 25% και να μην προκαλεί άλλες κυβερνήσεις τονίζοντας πως αν δεν αναλάβουν παρόμοιες δεσμεύσεις τότε η χώρα δεν θα επιχειρήσει την επίτευξη του στόχου. Αντιθέτως, η Ιαπωνία πρέπει να ζητήσει ενίσχυση των στόχων μείωσης από τις ανεπτυγμένες χώρες ενθαρρύνοντας άλλες χώρες, όπως οι ΗΠΑ, να πράξουν ότι και η Ιαπωνία. Επίσης, η Ιαπωνία πρέπει να κάνει σαφές ότι ο στόχος του 25% αφορά δράσεις στο εσωτερικό της χώρας.

#2 – Η Ιαπωνία να στηρίξει μια ευέλικτη συμφωνία δυο πρωτοκόλλων.

Η Ιαπωνία τάσσεται υπέρ της λύσης του ενός Πρωτοκόλλου, λέγοντας πως το Πρωτόκολλο του Κιότο αφορά μόνο το 30% των παγκόσμιων εκπομπών. Όμως, η ύπαρξη ενός μόνο Πρωτοκόλλου δεν είναι ο καλύτερος τρόπος για την ουσιαστική συμμετοχή των μεγάλων οικονομιών. Εννοείται πως οι ΗΠΑ και άλλες μεγάλες οικονομίες πρέπει να λάβουν ισχυρές δεσμεύσεις, αλλά η Ιαπωνία πρέπει να κατανοήσει πως οι ενστάσεις της στην προσέγγιση των δυο Πρωτοκόλλων (και η συνέχιση του Κιότο) μπορεί να οδηγήσουν σε καταστροφή των συζητήσεων.

#3 – Η Ιαπωνία πρέπει να υποβάλλει τις προτάσεις για καινοτόμους μηχανισμούς χρηματοδότησης και να συνεισφέρει στη δημιουργία ενός διαφανούς πλαισίου διοίκησης αυτού.

- 1) Μέχρι στιγμής, η Ιαπωνία δεν έχει συνεισφέρει στις συζητήσεις για την μακροπρόθεσμη χρηματοδότηση. Στο Κανκούιν πρέπει να είναι σε θέση να παραδώσει τις ιδέες της για τους μηχανισμούς χρηματοδότησης ή να υποστηρίξει άλλες υφιστάμενες προτάσεις. Ο νέος Ιάπωνας Υπουργός Εξωτερικών δήλωσε πρόσφατα ότι θα επιδιώξει ένα φόρο στα αεροπορικά εισιτήρια. Ως εκ τούτου, το WWF περιμένει από την Ιαπωνία να στηρίξει την ρύθμιση των εκπομπών αεροπορίας και ναυτιλίας, ώστε να βρεθούν από εκεί πόροι ικανοί να συνεισφέρουν ένα μεγάλο κομμάτι της απαιτούμενης χρηματοδότησης προς τις φτωχότερες χώρες. Επιπλέον, καθώς η Ιαπωνία είναι η οικοδέσποινα χώρα της «Ομάδας χωρών για τα καινοτόμα χρηματοοικονομικά προϊόντα» πρέπει να στηρίξει μια μορφή ενός Φόρου Οικονομικών Συναλλαγών, η οποία θα συμπεριληφθεί στον οδικό χάρτη για την χρηματοδότηση.
- 2) Η Ιαπωνία πρέπει να δείξει ευελιξία στις συζητήσεις για τη θεσμική δημιουργία ενός νέου παγκόσμιου ταμείου χρηματοδότησης υπό την αιγίδα της UNFCCC και να μην διατηρήσει τη θέση της για χρήση των υπαρχόντων θεσμών.
- 3) Η Ιαπωνία πρέπει να συνεισφέρει στην δημιουργία ενός ισχυρού συστήματος MRV για την οικονομική στήριξη των φτωχών χωρών, επιπρόσθετα του μηχανισμού της αναπτυξιακής βοήθειας (ODA), με κοινώς αποδεκτά πρότυπα καταγραφής και οδηγίες για την επιλεξιμότητα των δαπανών.

Τα κυρία αιτήματα για την Ινδία

Η Ινδία μεταβαίνει στο Κανκούν με την ελπίδα πως η διάσκεψη θα αποτελέσει ένα βήμα μπροστά προς μια καλή φιλόδοξη συμφωνία. Για αυτό το λόγο, πιστεύει πως στο Κανκούν πρέπει να ληφθούν ουσιαστικές αποφάσεις για τη REDD+, την τεχνολογία και το μηχανισμό χρηματοδότησης. Όμως, η Ινδία δεν είναι πολύ αισιόδοξη λόγω της έλλειψης ενθουσιασμού εκ μέρους των ανεπτυγμένων κρατών. Η Ινδία έχει επιδείξει ηγετική στάση προτείνοντας συγκεκριμένους τρόπους για τα MRV και τον οικονομικό μηχανισμό για τις αναπτυσσόμενες χώρες, καθώς και αναδεικνύοντας το θέμα της δίκαιης κατανομής των ευθυνών. Το WWF ζητά από την Ινδία να επιδιώξει ένα καλό αποτέλεσμα στο Κανκούν που θα περιέχει όλες τις ουσιαστικές αποφάσεις και θα προτείνει μια διαδικασία συζητήσεων η οποία θα οδηγήσει σε μια καλή συμφωνία στην COP17.

#1 – Η Ινδία πρέπει να στηρίξει με όλες τις δυνάμεις τη φύση μιας νομικά δεσμευτικής συμφωνίας.

Η Ινδία έχει τύχει της θετικής αντιμετώπισης των αναπτυσσόμενων κρατών για το ρόλο που έχει παίξει στις συζητήσεις. Για να διατηρήσει το θετικό κλίμα, η Ινδία πρέπει να στηρίξει την φύση μιας νομικά δεσμευτικής συμφωνίας. Επίσης, θα πρέπει να επιδιώξει τα ακόλουθα ως αποτελέσματα του Κανκούν: μια εντολή προς την COP για μια νομικά δεσμευτική συμφωνία στη Νότια Αφρική από την AWG LCA, παράλληλα με μια παρόμοια απόφαση για την AWG KP, καθώς και μια σειρά ουσιαστικών αποφάσεων για τα δομικά στοιχεία που συμφωνήθηκαν στο Μπαλί.

#2 – Η Ινδία πρέπει να πιέσει για ουσιαστικές αποφάσεις σχετικά με το μέγεθος και τις πηγές χρηματοδότησης πάντα υπό την εποπτεία της UNFCCC.

Οι ουσιαστικές αποφάσεις για την χρηματοδότηση είναι απαραίτητες προκειμένου η Ινδία και άλλες αναπτυσσόμενες χώρες να προχωρήσουν σε σημαντική μείωση των εκπομπών. Επομένως είναι σημαντικό για την Ινδία να διατηρήσει την απαίτησή της για μετρήσιμη συνεισφορά των κρατών, καθώς και να στηρίξει την ανάγκη εύρεσης καινοτόμων πηγών χρηματοδότησης, πάντα υπό την αιγίδα και τον έλεγχο της UNFCCC.

#3 – Η Ινδία πρέπει να ποσοτικοποιήσει τις μειώσεις εκπομπών που προκύπτουν από τις διαφορετικές πολιτικές που έχει αναλάβει, ώστε να αποτελέσουν μέρος των εθνικών της NAMAs.

Η κυβέρνηση της Ινδίας έχει αναλάβει μια σειρά από πολιτικές, όπως το σχέδιο ενεργειακής απόδοσης για τις βιομηχανίες και το εθνικό σχέδιο για την πράσινη Ινδία. Η Ινδία πρέπει να ποσοτικοποιήσει τις μειώσεις εκπομπών που θα προκύψουν από αυτές τις πολιτικές.

Τα κύρια αιτήματα για την Γερμανία

Το WWF θέλει να δει την Γερμανία να αποτελεί μια ισχυρή φωνή στην ΕΕ για ένα καλό αποτέλεσμα στο Μεξικό και μια καλή συμφωνία στη Νότια Αφρική. Η Γερμανία έχει δεσμευθεί πρόσφατα για μείωση των εκπομπών κατά 40% έως το 2020 και κατά 80-95% έως το 2050, σε σχέση με το 1990. Πιο κάτω είναι μια λίστα προτεραιοτήτων για την Γερμανία.

#1 – Η Γερμανίδα Καγκελάριος πρέπει να στηρίξει στόχο μείωσης εκπομπών κατά 30% στην ΕΕ και να κάνει σαφές πως η ΕΕ και η Γερμανία θα ηγηθούν των διεθνών κλιματικών συζητήσεων.

Είναι πολύ σημαντικό η ΕΕ να μετακινηθεί από το 20% στο 30% όσον αφορά το στόχο μείωσης των εκπομπών, χωρίς καμιά προϋπόθεση για παρόμοιες κινήσεις από άλλες χώρες. Η τακτική της ΕΕ έχει ιστορία δυο ετών με μηδενικά αποτελέσματα. Ο Γερμανός Υπουργός Περιβάλλοντος έχει αναφέρει πολλάκις ότι θα είναι οικονομικά ενδιαφέρουσα η μετάβαση στο 30% χωρίς προϋποθέσεις από άλλες χώρες. Περιμένουμε τη Γερμανία να ηγηθεί αυτής της προσπάθειας, προετοιμάζοντας έτσι την ΕΕ για μια οικονομία μηδενικού άνθρακα.

#2 – Η Γερμανία πρέπει να υποχωρήσει από τη στάση σας πως αποτέλεσμα στο Κανκούν και στην UNFCCC μπορεί να επιτευχθεί μόνο με τη συμμετοχή των ΗΠΑ.

Η Γερμανία πρέπει να θέσει πιο στιβαρές προτάσεις για τον τρόπο που θα βαδίσουμε προς μια νομικά δεσμευτική συμφωνία. Η συνέχιση του Κιότο, η συμπερίληψη των επιστημονικών δεδομένων, η θέσπιση κανόνων και η ύπαρξη δεσμεύσεων είναι τα κλειδιά σε κάθε πρόταση. Οι ΗΠΑ βρίσκονται πιο πίσω από όλες τις χώρες, αλλά η Γερμανία και ο κόσμος δεν μπορούν και δεν πρέπει να περιμένουν άλλο.

Η Γερμανία πρέπει να δει πως μπορεί αν συνεργαστεί πιο στενά με την Κίνα, την ομάδα BASIC και άλλες αναπτυσσόμενες χώρες, στέλνοντας παράλληλα σήμα στις ΗΠΑ ότι η Γερμανία θα δράσει ζωηρά ακόμα και αυτές κωλυσιεργούν. Βέβαια, οποιαδήποτε προσέγγιση θα πρέπει να έχει την πρόβλεψη για την μελλοντική συμμετοχή των ΗΠΑ με τον ίδιο τρόπο όπως και οι υπόλοιπες ανεπτυγμένες χώρες.

#3 – Η Γερμανία πρέπει να τηρήσει τις χρηματοδοτικές δεσμεύσεις και να ζητήσει νέες καινοτόμες πηγές.

Η Γερμανία πρέπει να πιέσει για νέες πηγές χρηματοδότησης και να πράξει το ίδιο και στο εσωτερικό της ΕΕ. Στο Κανκούν, η Γερμανία πρέπει να ζητήσει καινοτόμες πηγές, χρησιμοποιώντας πληροφόρηση από την έκθεση της Συμβουλευτικής Ομάδας για την κλιματική χρηματοδότηση (AGF), ώστε να δημιουργηθεί ένας οδικός χάρτης για την χρηματοδότηση υπό την αιγίδα της UNFCCC.

Στην Κοπεγχάγη, η κ. Μέρκελ δεσμεύτηκε για την γρήγορη χρηματοδότηση στην περίοδο 2010-2012. Τώρα η Γερμανία πρέπει να τηρήσει τις υποχρεώσεις της καθώς και τις άλλες δεσμεύσεις που έχει κάνει για REDD, βιοποικιλότητα και αναπτυξιακή βοήθεια προκειμένου να διατηρήσει την αξιοπιστία της. Μέχρι στιγμής πάντως η χώρα τηρεί τις χρηματοδοτικές της δεσμεύσεις μόνο διπλομετρώντας τη συνεισφορά της. Επιπλέον, χρησιμοποιεί δάνεια από το ταμείο κλιματικών επενδύσεων (CIF) και τα εμφανίζει ως μέρος της συνεισφοράς της. Στο Κανκούν η Γερμανία πρέπει να στηρίξει ένα διαφανές MRV σύστημα για την κλιματική χρηματοδότηση που δεν θα διπλομετρά τις συνεισφορές.

#4 – Η Γερμανία πρέπει να ηγηθεί για μια συμφωνία για την αποδάσωση (REDD+).

Η Γερμανία είναι ένας από τους μεγάλους δωρητές στην προσπάθεια μείωσης της αποδάσωσης και της υποβάθμισης των δασών (REDD). Καθώς ο Γερμανός Υπουργός Περιβάλλοντος τονίζει ότι το REDD είναι ένα ουσιαστικό ζήτημα, θα πρέπει να επιδιώξει στο Κανκούν τη δημιουργία ενός πλαισίου για το REDD+. Επιπλέον, η κ. Μέρκελ τονίζει ότι επιθυμεί μετρήσιμα, ανακοινώσιμα και επαληθεύσιμα (MRV) στοιχεία για τους μηχανισμούς και τη χρηματοδότηση. Βάσει αυτού, η κυβέρνηση πρέπει να ζητήσει και να επιδιώξει συμφωνία για το MRV και να δώσει MRV στοιχεία για τα €500 εκ. που έχει δεσμευθεί να δώσει για την προστασία της βιοποικιλότητας (που περιλαμβάνει και το REDD).

#5 – Η Γερμανία πρέπει αν υποστηρίξει πιο σθεναρά μια απόφαση στην COP για ένα νέο κλιματικό ταμείο.

Το νέο ταμείο θα πρέπει να περιλαμβάνει «παράθυρα χρηματοδότησης» για διαφορετικά ζητήματα (REDD, προσαρμογή, μείωση εκπομπών, τεχνολογία), άμεση πρόσβαση στους ενδιαφερόμενους και να υπόκειται στην εποπτεία της UNFCCC. Απαιτείται μια απόφαση στο Κανκούν επ' αυτού, ώστε συσταθεί μια δομή για τον μηχανισμό χρηματοδότησης.

Τα κύρια αιτήματα για την ΕΕ

Για πολύ καιρό η ΕΕ προσπάθησε να «ξεπεράσει» την αμηχανία της για την αδύναμη παρουσία στην Κοπεγχάγη, που επισκιάστηκε από την Κίνα και τις ΗΠΑ. Η Διεύθυνση για την κλιματική δράση στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή είναι ένα βήμα σωστό. Αλλά η Ευρώπη έχει μείνει στις παλιότερες δάφνες της και πλέον δεν προχωρά προς τα εμπρός αλλά περιμένει κινήσεις από τις άλλες χώρες. Αυτό δείχνει τις εσωτερικές αντιθέσεις μεταξύ των κρατών της ΕΕ, αλλά συνάμα φανέρωνει πως η ΕΕ χάνει ευκαιρίες και την σχετική της ηγετική θέση. Η ΕΕ έχει μειώσει τις φιλοδοξίες της για το Κανκούν και έχει δείξει πως παραμένει ευέλικτη στην επίτευξη συμφωνιών. Όμως η επίδειξη πολιτικής βούλησης θα είναι το κλειδί που ίσως ξεκλειδώσει τις διαπραγματεύσεις.

1 – Η ΕΕ πρέπει να κρατήσει ισχυρότερη στάση για την γρήγορη αλλά και την μακροπρόθεσμη χρηματοδότηση.

Η γρήγορη χρηματοδότηση είναι ένα από τα λίγα σημεία που η ΕΕ επεδίωξε και πέτυχε στην Κοπεγχάγη. Πάντως, δεν υπάρχει ακόμα ένας κοινός ορισμός ή βάση για τις εκταμιεύσεις χρηματοδότησης, επομένως είναι δύσκολο να αξιολογηθούν οι προσπάθειες των κρατών μελών. Για να αλλάξει αυτό, η ΕΕ πρέπει να ζητήσει ένα κατάλληλο διάφανο και συγκρίσιμο σύστημα MRV, που θα περιλάμβανε ετήσιες οικονομικές καταγραφές.

Η ΕΕ πρέπει επίσης να ζητήσει καινοτόμες πηγές χρηματοδότησης μέσω ενός παγκόσμιου κλιματικού ταμείου της UNFCCC, καθώς είναι μια από τις λίγες ομάδες χωρών που έχει μια στιβαρή πρόταση για αυτό.

#2 – Η ΕΕ πρέπει να δουλέψει για την διασφάλιση μιας νομικά δεσμευτικής συμφωνίας που θα τεθεί σε εφαρμογή έως το 2012.

Η ΕΕ είναι σαφώς πιο «ανοιχτή» στη λύση των δυο Πρωτοκόλλων, που θα περιλάμβανει και μια 2^η δεσμευτική περίοδο του Κιότο. Αυτή είναι μια θέση που βοηθά τις διαπραγματεύσεις και δίνει τη δυνατότητα συνεργασίας με συγκεκριμένες αναπτυσσόμενες θέσεις προς την επίτευξη μιας νομικά δεσμευτικής συμφωνίας. Όμως αυτό δεν είναι αρκετό. Η ΕΕ πρέπει να αναπτύξει περισσότερο τις θέσεις της σε περισσότερες χώρες, προκειμένου να μην αποτελέσει η νομική μορφή μιας νέας συνθήκης την αφορμή για κωλυσιεργία στο Κανκούν.

#3 – Η ΕΕ πρέπει να κλείσει τα κενά, αρχίζοντας με τις AAUs και την LULUCF.

Η ΕΕ είναι πρόθυμη να επισημάνει το μεγάλο πρόβλημα που μπορεί να δημιουργήσουν οι AAUs, και θα έχει δικίο. Ενώ υπάρχουν μια σειρά από αναλύσεις για τους τρόπους κλεισίματος αυτού του κενού, δεν έχει επιλεγεί μια συγκεκριμένη προσέγγιση και όλα αφήνονται κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων. Καθώς, όμως, η ΕΕ διαθέτει AAUs στο εσωτερικό της (πρώην ανατολικές χώρες), όλα τα κράτη μέλη γνωρίζουν τι σημαίνει και είναι σε θέση να επιτύχουν συμφωνία χρησιμοποιώντας μια από τις πολλές αναλύσεις που υπάρχουν.

Το άλλο κενό αφορά την LULUCF. Η ΕΕ συζητά για τους τρόπους που μπορεί να συμπεριλάβει τη LULUCF για τη συμμόρφωση με τους στόχους της ΕΕ και την ίδια στιγμή υποστηρίζει θέσεις στην UNFCCC που επεκτείνουν το κενό. Αυτό πρέπει να σταματήσει.

#4 – Η ΕΕ πρέπει να προχωρήσει σε μείωση 30% έως το 2020, χωρίς προϋποθέσεις και αποκλειστικά στο εσωτερικό των κρατών μελών.

Ακόμα και η επίτροπος για το κλίμα κ. Connie Hedegaard πιστεύει πως είναι δύσκολο να επιλυθεί το συγκεκριμένο ζήτημα πριν το Κανκούν, λόγω διαφωνιών μεταξύ των κρατών μελών. Πρόκειται για κάτι περίεργο και κατακριτέο, καθώς πολυάριθμες αναλύσεις δείχνουν πως το 20% είναι απλά business as usual, ενώ το 30% θα ευνοήσει την Ευρώπη ακόμα και αν άλλες χώρες δεν προχωρήσουν σε παρόμοιες δεσμεύσεις. Αρκετά κράτη, όμως, επιμένουν στην προϋπόθεση ανάληψης παρόμοιων δεσμεύσεων από τρίτες χώρες, ιδίως από την Κίνα. Αυτό που αγνοούν είναι ότι οι προγραμματισμένες δράσεις σε αρκετά μέρη του κόσμου είναι ήδη εξαιρετικά σημαντικές. Αν δεν το κατανοήσουν θα χάσουν μια ιστορική ευκαιρία για την ΕΕ και συνάμα θα αποδυναμώσουν τις προσπάθειες για μια φιλόδοξη συμφωνία.

#5 – Η ΕΕ πρέπει να ζητήσει την συμπερίληψη Σχεδίων Δράσης μηδενικών εκπομπών στο πακέτο του Κανκούν.

Τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα προχωρούν σε ανάλυση για τον τρόπο που η ΕΕ θα απεξαρτηθεί από τον άνθρακα έως το 2050. Μερικά κράτη έχουν ήδη στη διάθεσή τους ένα εθνικό σχέδιο για το 2050, που υπόσχεται σχεδόν πλήρη απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα. Η ΕΕ πρέπει να ηγηθεί της ιδέας στις συζητήσεις της UNFCCC ώστε να οδηγηθούν όλες οι αναπτυσσόμενες χώρες σε μειώσεις των εκπομπών κατά 80-95% έως το 2050 (σε σχέση με το 1990).

#6 – Η ΕΕ πρέπει να βοηθήσει στο κλείσιμο του χάσματος γιγατόνων.

Η ΕΕ διαθέτει μερικά χρήσιμα εργαλεία για το κλείσιμο του χάσματος. Η ΕΕ παρουσίασε στην Τιαντζίν μια επιστημονική ανάλυση για τις μακροπρόθεσμες επιπτώσεις των στόχων μείωσης των εκπομπών. Τώρα θα πρέπει να κάνουν το ίδιο για το χάσμα γιγατόνων, ζητώντας ένα μηχανισμό μέσω της UNFCCC που θα εξετάσει τις επιπτώσεις από την ύπαρξη αυτού του χάσματος. Η ΕΕ ομιλεί επίσης για την ανάγκη λύσης για τον έλεγχο των δράσεων μείωσης των HFCs, τόσο στους μηχανισμούς καθαρής ανάπτυξης (CDM) όσο και στα πλαίσια του Πρωτοκόλλου του Μόντρεαλ. Αυτό είναι σημαντικό και θα βοηθήσει στην ελάττωση του χάσματος γιγατόνων που αφορά τα HFCs.

Τα κύρια αιτήματα για την Κίνα

Η Κίνα έχει αναλάβει από το 2006 μια σειρά από φιλόδοξους εθνικούς στόχους και βρίσκεται σε πορεία επίτευξης αυτών πριν το τέλος του παρόντος έτους. Παράλληλα, η Κίνα οριστικοποιεί το 12^ο Πενταετές Πρόγραμμα της, στο οποίο αναμένεται να περιλαμβάνονται σημαντικές δεσμεύσεις για την εξοικονόμηση ενέργειας, τις ΑΠΕ και την ένταση άνθρακα. Η Κίνα, όμως, πρέπει να πάρει περισσότερα και πιο αυστηρά μέτρα ώστε να διασφαλίσει πως θα επιτευχθούν οι μελλοντικοί της στόχοι για την μείωση των εκπομπών. Θα πρέπει επίσης να συνδυάσει τους εθνικούς της στόχους με τις παγκόσμιες προσπάθειες. Πιο κάτω είναι μια λίστα βασικών προτεραιοτήτων για την Κίνα.

#1 – Η Κίνα πρέπει να επαναβεβαιώσει το στόχο της για μείωση της έντασης άνθρακα κατά 40-45% έως το 2020 σε σχέση με τα επίπεδα του 2005, και να προσπαθήσει για ακόμα μεγαλύτερη μείωση αν της παρασχεθούν τεχνολογία και οικονομική στήριξη από τις ανεπτυγμένες χώρες.

Η Κίνα βρίσκεται σε πορεία επίτευξη του στόχου μείωσης της ενεργειακής έντασης κατά 20% έως το 2010, ενώ πρόκειται σε λίγο καιρό να γνωρίζουμε τις δεσμεύσεις της για την ενεργειακή ένταση την περίοδο 2011-2015. Υπάρχει μια πιθανότητα να προβεί σε δεσμεύσεις μεγαλύτερες του 40-45% έως το 2020 (κάτι που είχε ανακοινώσει πέρυσι). Μια μεγαλύτερη μείωση (50%) μπορεί να υποστηριχθεί από τη χώρα, όσο και από τις ανεπτυγμένες χώρες που θα πρέπει να στηρίξουν την Κίνα στο κομμάτι της τεχνολογίας και της οικονομικής ενίσχυσης.

#2 – Η Κίνα πρέπει να ανακοινώσει τη δέσμευσή της για την δημιουργία και υλοποίηση ενός Σχεδίου Δράσης χαμηλών εκπομπών άνθρακα που θα αφορά την περίοδο έως το 2050. Το σχέδιο θα πρέπει να μπορεί να υπόκειται σε επαλήθευση από ανεξάρτητα τρίτα μέρη βάσει των όσων περιγράφηκαν στο Σύμφωνο της Κοπεγχάγης.

Η Κίνα έχει αναπτύξει ένα εθνικό πρόγραμμα για το κλίμα και προχώρησε σε δεσμεύσεις που μπορούν να αναπτυχθούν περαιτέρω και να οδηγήσουν σε ένα σχέδιο δράση χαμηλών εκπομπών έως το 2050. Αυτό πρέπει να συμφωνηθεί στο Κανκούν σε επίπεδο αρχών και σε συνάφεια με κατάλληλες δεσμεύσεις που πρέπει να αναλάβουν άλλες ανεπτυγμένες και ταχέως αναπτυσσόμενες χώρες.

#3 – Η Κίνα πρέπει να συμφωνήσει στην ανάγκη οι δεσμεύσεις μείωσης των εκπομπών από τις αναπτυσσόμενες χώρες να υπάγονται σε ένα MRV σύστημα, που θα εγκαθίσταται με διεθνή βοήθεια και θα περιλαμβάνει σε μεταγενέστερο στάδιο το Κινέζικο NAMAs.

Η Κινέζικη κυβέρνηση έχει αναγνωρίσει την ανάγκη βελτίωσης των συστημάτων της συλλογής δεδομένων ενεργειακού και κλιματικού χαρακτήρα. Όμως δεν εμφανίζεται πρόθυμη για την μέτρηση, ανακοίνωση και επαλήθευση (MRV) όλων των μέτρων της. Η κυβέρνηση πρέπει να αποδεχθεί MRV για τις δεσμεύσεις της που δέχονται διεθνή οικονομική βοήθεια, πάντα με πλήρη προστασία των κυριαρχικών δικαιωμάτων. Χτίζοντας κλίμα εμπιστοσύνης και τεχνογνωσίας, τα MRV μπορούν να επεκταθούν στο κινέζικο NAMAs.

#4 – Η Κίνα πρέπει να συμφωνήσει να δίδει έκθεση προόδου (National Communication) κάθε 4 χρόνια, περιλαμβανομένων μιας απογραφής αερίων θερμοκηπίου που θα υποβάλλεται κάθε 2 έτη.

Η Κίνα ολοκληρώνει τη δεύτερη έκθεση προόδου και θα πρέπει να συμφωνήσει για την παράδοση των εκθέσεων της κάθε χρόνο, με ανανεώσεις κάθε δυο έτη. Η πρώτη ανανέωση θα πρέπει να συμβεί το 2012. Η Κίνα επίσης πρέπει να συμφωνήσει στον έλεγχο των εκθέσεων προόδου των αναπτυσσόμενων κρατών από ομάδα ειδικών υπό την αιγίδα της UNFCCC, με εναλλακτική δυνατότητα για έλεγχο στο εσωτερικό της χώρας, σε περίπτωση που επιθυμούν κάτι τέτοιο για την κτήση τεχνογνωσίας.

Τα κύρια αιτήματα για την Βραζιλία

Η Βραζιλία γίνεται ολοένα και πιο σημαντικό μέλος της διεθνούς κοινότητας, ως αναδυόμενη οικονομία και μέλος της των BASIC και G20. Είναι σημαντικό μέλος και εξαιτίας του σπάνιου πλούτου βιοποικιλότητας και των μεγάλων αποθεμάτων νερού. Λόγω αυτών η Βραζιλία πρέπει να φερθεί σαν ηγέτιδα δύναμη για την επίτευξη μιας νομικά δεσμευτικής συμφωνίας υπό την UNFCCC. Η Βραζιλία πρέπει να ηγηθεί δια του παραδείγματος, μέσω των ενεργειών της για την μείωση των εκπομπών και την προσαρμογή, μέσω διαφάνειας, μέσω του θετικού της ρόλου στις διαπραγματεύσεις.

#1 – Η Βραζιλία πρέπει να ηγηθεί των συζητήσεων για μια ισχυρή συμφωνία για την αποδάσωση (REDD+), ζητώντας έναν παγκόσμιο στόχο και σύνδεση με ικανή χρηματοδότηση.

Η Βραζιλία διαθέτει στα εδάφη της το μεγαλύτερο μέρος των επαναπομείναντων αρχέγονων δασών. Τα τελευταία χρόνια, κάθε τρεις ημέρες ανακαλύπτεται ένα καινούριο είδος βιοποικιλότητας στα δάση του Αμαζονίου. Αποτελεί ηθικό χρέος για την Βραζιλία να ζητήσει μια ισχυρή απόφαση για τη REDD+ στο Κανκούν. Η χώρα έχει ήδη μπει στο μονοπάτι μείωσης των εκπομπών στον Αμαζόνιο, καθώς έχει ανακοινώσει στόχο για 80% μείωση των

εκπομπών από τα δάση του Αμαζονίου, καθώς και μείωση 40% από την βραζιλιάνικη σαβάνα.

Όμως ακόμα και έτσι, η Βραζιλία θα βιώσει μαζική αποδάσωση κατά σχεδόν 12.500 km² ετησίως έως το 2020. Για να βοηθήσει τις χώρες να αντιμετωπίσουν αυτή την απειλή απαιτείται ένας παγκόσμιος στόχος για το REDD+ που θα συνδέεται με οικονομική στήριξη.

#2 – Η Βραζιλία πρέπει να δεσμευτεί για την δημιουργία ενός σχεδίου δράσης χαμηλών εκπομπών έως το 2050 και να υποβάλλει επίσημα τα δικά της NAMAs.

Η Βραζιλία έχει επίσημα ενημερώσει την UNFCCC για τον εθνικό της εθελοντικό στόχο μείωσης των εκπομπών κατά 36,9-38,1% έως το 2020, σε σχέση με τα σενάρια αναμενόμενης εξέλιξης. Αυτός ο στόχος αναλύεται σε επιμέρους δράσεις σε διαφορετικούς τομείς. Πρόκειται για ένα σημαντικό βήμα, όμως δεν πρέπει να μείνει εκεί. Το επόμενο βήμα πρέπει να είναι η εκπόνηση ενός σχεδίου δράσης χαμηλών εκπομπών έως το 2050, που θα περιγράφει τα NAMAs της χώρας.

#3 – Η Βραζιλία πρέπει να ζητήσει πρόοδο στις συζητήσεις για καινοτόμες πηγές χρηματοδότησης.

Η Βραζιλία πρέπει να συμφωνήσει στην ανάγκη συμπίληψης καινοτόμων πηγών χρηματοδότησης, όπως η εύρεση πόρων από την αεροπορία και τη ναυτιλία, η επιβολή φόρων συναλλαγών, η δημοπράτηση εκπομπών κτλ. Μόνο με τον εντοπισμό και χρήση πρόσθετων πηγών θα είναι εφικτή η εύρεση των απαιτούμενων πόρων για τη χρηματοδότηση δράσεων μείωσης εκπομπών και προσαρμογής των αναπτυσσόμενων κρατών.

#4 – Η Βραζιλία πρέπει να επιδείξει ηγετικό ρόλο στην ομάδα BASIC και να ζητήσει μια νομικά δεσμευτική συμφωνία στην COP17 της Νοτίου Αφρικής.

Η Βραζιλία δεν έχει μιλήσει ακόμα για το καθεστώς της νέας συμφωνίας. Ορισμένα σχόλια του Βραζιλιάνου Υπουργού Εξωτερικών επιβεβαιώνουν ότι η Βραζιλία θέλει μια νομικά δεσμευτική συμφωνία, αν και εγείρουν αμφιβολίες κατά πόσο κάτι τέτοιο θα καταστεί δυνατό στη Νότια Αφρική.

Το WWF ζητά από τη Βραζιλία να δείξει περισσότερη πυγμή σε αυτό το ζήτημα και να επιδιώξει μια καλή νομικά δεσμευτική συμφωνία υπό την αιγίδα της UNFCCC. Αυτή θα πρέπει να περιλαμβάνει μια συμφωνία για τις ανεπτυγμένες και τις αναπτυσσόμενες χώρες, στην προσέγγιση του Πρωτοκόλλου του Κιότο και βασισμένη στα επιστημονικά ευρήματα. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Η Βραζιλία πρέπει να επιδιώξει τη σύναψη συμφωνίας στη Νότια Αφρική.

Τα κύρια αιτήματα για την Ελλάδα

Η Ελλάδα δεν είναι μεγάλος παίκτης στις διεθνείς συζητήσεις, όμως δεν πρέπει να αγνοήσει τα όσα λαμβάνουν χώρα στις διαπραγματεύσεις για το κλίμα. Η φωνή της έχει δύναμη, τόσο στα πλαίσια της ΕΕ, όσο και στα πλαίσια τοπικών συμμαχιών (βλ. Μεσόγειος) ή/και της UNFCCC.

Έως σήμερα η Ελλάδα έχει καταφέρει να αλλάξει τη ρητορική της και από πολέμια οποιασδήποτε φιλοδόξης στάσης να καταστεί υπέρμαχος μιας καλής νομικά δεσμευτικής συμφωνίας και μετάβασης της ΕΕ στο στόχο μείωσης των εκπομπών κατά 30%.

Στο Κανκούν ζητάμε από την Ελλάδα να στηρίξει τα όσα επιθυμούμε να δούμε εκ μέρους της ΕΕ (δείτε πιο πάνω). Παράλληλα ζητάμε από την Ελλάδα να προβεί στις ακόλουθες ενέργειες

1 – Δημιουργία σχεδίου δράσης μηδενικών εκπομπών άνθρακα έως το 2050.

Είναι σημαντικό μια χώρα σαν την Ελλάδα, που μαστίζεται από την οικονομική κρίση, να δείξει πως το μέλλον της και η τόνωση της οικονομίας της κρύβονται σε αυτό που αποκαλείται «πράσινη ανάπτυξη». Η υλοποίηση ενός σχεδίου δράσης μηδενικών εκπομπών εκτός του ότι συνεισφέρει σε μια πάγια απαίτηση για τις παγκόσμιες διαπραγματεύσεις, δίνει τον τόνο για την δέσμευση της Ελλάδας να υπερασπιστεί μια καλή παγκόσμια συμφωνία. Τη στιγμή που τα μάτια της παγκόσμιας πολιτικής κοινότητας είναι στραμμένα στην Ελλάδα για οικονομικούς λόγους, η χώρα έχει τη δυνατότητα και την ευθύνη να δείξει πως η οικονομική της ευημερία βρίσκεται εντός του μονοπατιού που οδηγεί στην πλήρη απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα

2 – Επίδειξη ηγετικού ρόλου και ανάπτυξη νέων συμμαχιών στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου.

Η πρόσφατη διοργάνωση του Mediterranean Climate Change Initiative δείχνει πως η Ελλάδα κατανοεί τις απειλές αλλά και τα οφέλη από την έγκαιρη δράση καταπολέμησης της κλιματικής αλλαγής. Η Ελλάδα πρέπει να επιδείξει ηγετικό ρόλο μεταξύ των κρατών της Μεσογείου και να

ηγηθεί των προσπάθειών για δημιουργία ενός ενιαίου μπλοκ κρατών που τάσσονται υπέρ μιας νομικά δεσμευτικής συμφωνίας, στα πλαίσια της κοινής αλλά διαφοροποιημένης ευθύνης, και υπέρ της εύρεσης καινοτόμων πηγών χρηματοδότησης για δράσεις προσαρμογής και μείωσης των εκπομπών στις αναπτυσσόμενες χώρες.

Περισσότερες πληροφορίες:

Αχιλλέας Πληθάρας, υπεύθυνος εκστρατειών πολιτικής, WWF Ελλάς, 210 3314893, a.plitharas@wwf.gr

